

Kontroll- og konstitusjonskomiteen

Vår ref.:

Deres ref.:

Dato:
03.10.2023

Vedr. spørsmål om regjeringsapparatets håndtering av habilitetsregelverk mv.

Jeg viser til brev fra Kontroll- og konstitusjonskomiteen med forespørsel om å redegjøre for spørsmål om inhabilitet i en eller flere saker i min tid som statsminister. Komiteen ber om all relevant informasjon og en skriftlig redegjørelse. Særskilt bes det om betraktninger om omfanget av inhabilitet, hvilke råd jeg fikk knyttet til min ektemanns aksjeposisjoner og i hvilken grad disse ble videreformidlet.

Jeg har ikke lenger tilgang til bistand fra embetsverket, og må derfor basere meg på hva jeg husker fra tiltredelsen for ti år siden, supplert med de dokumenter som Statsministerens kontor (SMK) har gitt innsyn i og som er offentlig tilgjengelige. Jeg henviser til disse dokumentene og svaret på komiteens brev til Statsministerens kontor 26. september d.å., når det gjelder relevant informasjon som er skriftliggjort. Jeg kjenner ikke til at det finnes skriftlige vurderinger av min habilitet med utgangspunkt i aksjer min ektemann, Sindre Finnes, eide utover det som SMK har gitt innsyn i. En oversikt over hans aksjetransaksjoner ble gjort offentlig tilgjengelig 15. september d.å. med forbehold om at enkelte feil kan ha oppstått under sammenstillingen. Denne oversikten følger vedlagt. I ettertid er det konstatert at transaksjoner kan være dobbeltført, men omfanget er usikkert. Min ektemann har varslet at han, sammen med sin advokat, jobber med en korrigert oversikt med sikte på å gjøre også den offentlig tilgjengelig. Som jeg kommer tilbake til under, mener jeg at den tilgjengelige listen inneholder de opplysninger som er nødvendige for å vurdere min habilitet. Sindre Finnes står imidlertid helt fritt til å vurdere, sammen med sin advokat, om han ønsker å gjøre mer informasjon offentlig tilgjengelig.

Råd og formidlingen av disse

Sett bort fra helt ekstraordinære hendelser som pandemien, og sikkert også terrorangrepet 22. juli 2011, er ukene rundt regjeringsdannelsen den mest hektiske perioden for en regjering. På få uker skal det forhandles frem en politisk plattform. Statsråder, statssekretærer og politiske rådgivere skal utvelges og deres bakgrunn sjekkes. I tillegg skal budsjettet, som forrige regjering har brukt nesten ett år på, endres. Regjeringens interne rutiner og arbeidsformer skal etableres og arbeidet i departementene med å realisere den politiske plattformen startes opp. Samtidig gis det grundig opplæring i lover, regler og sedvane som har betydning for arbeidet i regjering. Også da min regjering tiltrådte, ble det satt av tid til opplæring hvor spørsmål om habilitet var ett av flere sentrale tema. I tillegg hadde jeg samtaler med embetsverket på SMK om eventuelle konkrete utfordringer for min habilitet, både før og etter tiltredelsen, og også senere i tilknytning konkrete saker.

En rekke mulige årsaker til inhabilitet ble drøftet i disse samtalene. På grunn av tiden jeg har fått til rådighet av komiteen, begrenser jeg denne redegjørelsen til spørsmål knyttet til aksjeeierskap. Det var kjent for meg da jeg skulle tiltre som statsminister at min ektemann handlet med aksjer. Ektefellers aksjer var et tema som kom opp både i samtalene med SMK og i opplæringen slik jeg husker det. Det var viktig for meg at disse spørsmålene ble grundig avklart slik at det ikke skulle være tvil rundt min habilitet. Jeg har i mange saker, både som statsminister og som tidligere kommunalminister, meldt meg inhabil når jeg har ment at det har vært riktig. Dette er en naturlig og selvfølgelig del av det å sitte i regjering.

Før jeg tiltrådte, ba jeg min ektemann ha et møte med embetsverket for å klargjøre hvordan blant annet hans aktivitet i finansmarkedene måtte håndteres. I et notat datert 11. oktober 2013 oppsummerer embetsverket, basert på informasjon gitt i dette møtet, at hans aktivitet kunne skape utfordringer for min habilitet. Det fremkommer ikke av notatet, men slik jeg husker det var det kjent for embetsverket at han drev med ulike typer kortsiktig handel. Med kortsiktig handel mener jeg handel med aksjer med en tidshorisont ned mot få dager samt tilsvarende handel med finansielle instrumenter som kan stige i verdi når den underliggende aksjen eller indeks stiger eller synker i verdi. Det fremkommer også av notatet at det ikke bør handles med aksjer før regjeringen har lagt frem sitt nye forslag til statsbudsjett.

Embetsverket anbefalte at dersom aktiviteten i finansmarkedene skulle opprettholdes, så burde Justis- og beredskapsdepartements lovavdeling bes om en nærmere vurdering. Jeg ble imidlertid enig med min ektemann om at hans aktivitet i aksjemarkedet skulle begrenses. I samtaler oss imellom ble det avklart at den kortsiktige handelen skulle opphøre, han skulle selge seg ut av noen selskaper og orientere meg og embetsverket ved SMK om hvilke aksjer han valgte å beholde. Dette fulgte han opp ved at han senere solgte seg ned i en del aksjer og orienterte SMK om hvilke aksjer han valgte å beholde. Basert på møtet og dialogen han hadde med embetsverket, og mine samtaler med han, hadde jeg den klare oppfatning at han forstod at han ikke kunne handle slik han hadde gjort tidligere og hvorfor det måtte være slik. Basert på tilbakemeldingene fra han, som jeg formidlet til embetsverket på kontoret, så man ikke lenger noe behov for å be om en juridisk vurdering knyttet til kortsiktig handel. Jeg har imidlertid ikke oppfattet at var noen form for «forbud» eller forventning om at han aldri skulle kjøpe eller selge aksjer så lenge jeg var statsminister. Han var aldri pålagt å rapportere kjøp og salg til SMK. Han ga likevel informasjon til kontoret om sitt eierskap og enkelte senere endringer slik at man kunne være oppmerksom på de aktuelle selskapene som han hadde et langsiktig eierskap i. Jeg legger til grunn at han, basert på samtalene med meg og/eller embetsverket, hadde oppfattet at den informasjonen han ga var nyttig for SMK for at de skulle kunne bidra til å vurdere min habilitet

selv om ansvaret for vurderingen lå hos meg. Han informerte imidlertid verken SMK eller meg om den skjulte virksomheten som pågikk samtidig.

Gjennom de årene jeg var statsminister har hans aksjeposisjoner vært omtalt i pressen ved ulike anledninger. I ettertid er det lett å tenke at dette var anledninger til å avkreve mer informasjon fra han om hans aktivitet i finansmarkedene. Men slik det fremstod for meg da, bidro sakene snarere til å befeste troen på at han visste hva som var problematisk for meg og hvorfor.

I 2016 kontaktet han embetsverket på SMK for å høre om de så noen habilitetsproblemer for meg dersom han deltok i en aksjeemisjon i selskapet Blueye Robotics AS. Dette var et ikke børsnotert selskap startet av bekjente som han ønsket å bistå. Basert på tilbakemeldingene han fikk fra embetsverket, deltok han i emisjonen og eide disse aksjene resten av regjeringsperioden. Jeg var kjent med denne kontakten. Den underbygget min klare forståelse på denne tiden av at min ektemann var bevisst på problemstillingen og ikke handlet aksjer på en måte som var problematisk for min habilitet.

I 2017 ble det oppmerksomhet om hans aksjer i selskapet Q-Free. Det var oppmerksomhet både i redaksjonelle medier og påstander i sosiale medier om at han og jeg tjente penger på mest mulig bompenger på norske veier. Han solgte disse aksjene da han så hvilke utfordringer de skapte for mitt virke som statsminister. Jeg gjør oppmerksom på at formuleringene han benyttet i en e-post til embetsverket på SMK kan ha blitt forstått slik at han tok sikte på å selge alle sine aksjer, ikke bare aksjene i Q-Free. Min klare oppfatning på tidspunktet var at det kun var Q-Free-aksjene han tok sikte på å selge.

Da min søster ble valgt inn i styret i Nekkar ASA, handlet han aksjer her ettersom jeg allerede ville være inhabil dersom det kom en sak til behandling med tilstrekkelig betydning for selskapet.

I løpet av de årene jeg satt i regjering snakket han også med meg om de aksjene det da var kjent for meg at han eide. Dette var muntlige samtaler langt tilbake i tid. Det er ikke mulig for meg i dag å redegjøre i detalj for hver og en av disse samtalene. Disse samtalene dreide seg blant annet om aksjeposisjoner som han solgte, om at han økte sine posisjoner noe i de selskapene jeg allerede var kjent med og om selskaper som ble fisjonert uten at det var noen handler fra hans side. Min opplevelse var at jeg hadde den oversikten jeg trengte for å kunne vurdere min habilitet, samt at han forstod hva han måtte orientere meg om og hvorfor. Han ga ved flere anledninger beskjed om endringer som kunne ha betydning for min habilitet og jeg fikk ikke avvikende opplysninger i de mediasakene der hans aksjer ble omtalt. Jeg kom aldri i tvil om de opplysninger han ga meg da jeg var statsminister, og vurderte derfor heller aldri å forlange dokumentasjon av min ektemann på at det han sa til meg var sant.

Jeg gikk forrige uke gjennom mine skattemeldinger på nytt for å se om det kan ha vært informasjon der som tilsa at jeg burde ha oppdaget noe. Frem til 2020 var det ingen endringer i min ektemanns formue som fremstod som unormal med tanke på det jeg da var kjent med av vår families økonomi og disponeringer mellom oss. I skattemeldingen for 2020, som jeg fikk våren 2021, var det imidlertid en økning i hans formue som kunne gitt grunnlag for spørsmål. Denne våren sjekket jeg imidlertid bare raskt at alle opplysninger som var relevante for mitt skatteoppgjør var meldt inn, før jeg godkjente skattemeldingen.

I ettertid har det som kjent vist seg at han, i tillegg til den aksjevirkomheten som han fortalte meg om, drev utstrakt handel med aksjer og finansielle instrumenter knyttet til en rekke norske

selskaper. Han tilpasset sine eierposisjoner mot slutten av hvert år til det han hadde vært åpen om, slik at aktiviteten kunne holdes skjult for meg og for offentlig tilgjengelige registre.

Konsekvenser for min habilitet

Konsekvensene den skjulte handelen i finansmarkedene har for min habilitet i tiden jeg var statsminister kan deles i to ulike problemstillinger.

Den første problemstillingen dreier seg om de mer langsiktige investeringene. Det vil si kjøp av aksjer som var eid gjennom uker og måneder, inntil de ble solgt mot slutten av året for ikke å synes i aksjonærregisteret. Eierskapet til disse aksjene var i flere tilfeller av en størrelse som innebærer at jeg har vært inhabil i saker som har hatt tilstrekkelig betydning for de ulike selskapene dette gjaldt. For å kunne fastslå inhabilitet i det enkelte tilfellet, må det like fullt gjøres en konkret vurdering. Her spiller, i tillegg til omfanget av eierskapet, både andel og verdi, beslutningens betydning for selskapet og eventuelle andre relevante forhold inn. Når verdien av eierskapet skal avgjøres, er det aksjenes verdi på tidspunktet saken skal behandles som er det riktige vurderingskriteriet.

For denne problemstillingen finnes det en del omtale i kommentarutgaver til forvaltningsloven og i tolkningsuttalelser fra Justis- og beredskapsdepartementets lovavdeling. Selv om denne omtalen er tilgjengelig, kan det være utfordrende at det ikke eksisterer noen konkret grense for når man blir inhabil. I Lovavdelingens uttalelse i forbindelse med Anniken Huitfeldts sak er det mer veiledning knyttet til den konkrete grensedragningen for inhabilitet som følge av aksjeeierskap og aksjehandel enn hva i hvert fall jeg har vært oppmerksom på tidligere. Jeg tenker da særlig på drøftelsen av beløp på side 11. I tillegg har jeg merket meg formuleringen på side 12 om at vurderingen i praksis kan falle noe ulikt ut for statsråder enn for andre tjenestemenn, som jeg leser slik at det for statsråder skal mindre til før en er inhabil.

Den andre problemstillingen dreier seg om de kortsiktige investeringene. Det vil si kjøp og salg av aksjer og finansielle instrumenter knyttet til aksjene med en tidshorisont på dager og timer. For disse tilfellene har det vært vanskelig å finne veiledning for habilitetsvurderingen i juridisk teori. I utgangspunktet kan det være nærliggende å bruke sammen tilnærming som for de langsiktige investeringene. I slike tilfeller er man habil før verdipapiret ble kjøpt, inhabil mens man eier det, og habil igjen når det er solgt. Anvendt på de kortsiktige investeringene kan det innebære at man vil veksle mellom å være habil og inhabil flere ganger i løpet av uken og i verste fall dagen. Det mener jeg er uholdbart og klart i strid med habilitetsreglenes formål om å ivareta tilliten til beslutningene som fattes. Jeg mener det vil være problematisk å hevde at man var habil da en beslutning ble tatt kl 12:00, men ikke kl 10:00 eller kl 15:00 samme dag. Jeg mener det derfor er riktig å tilnærme seg habilitetsvurderinger knyttet til de kortsiktige investeringene på en annen måte.

Det er to problemstillinger som må avklares: Hva skal til for at man er inhabil og på hvilket tidspunkt er man inhabil ved kortsiktige investeringer?

For å avgjøre hva som skal til for at man er inhabil, skal det «legges vekt på om avgjørelsen i saken kan innebære særlig fordel, tap eller ulempe for ham selv eller noen som han har nær personlig tilknytning til». En større eierpost vil følgelig innebære en større fordel og lettere inhabilitet alt annet likt, dersom en sak som er til behandling kan tenkes å påvirke et selskaps

verdi. Men mye av den kortsiktige handelen til min ektefelle skjedde i såkalte derivater. Disse har en innebygget «gearingfaktor» som gjør at utviklingen i verdipapirets kurs stiger eller faller i tråd med den underliggende aksjen multiplisert med gearingfaktoren. Dermed blir også den potensielle fordelene ved påvirkning av selskapets verdi mye større og det skal mye mindre til før inhabilitet inntreffer sammenlignet med vanlige aksjeinvesteringer. En rekke av handlene som ble foretatt i slike verdipapirer da jeg var statsminister, vil derfor trolig kunne føre til inhabilitet forutsatt at den aktuelle saken hadde tilstrekkelig betydning for selskapet.

Et gjenstående spørsmål er om noen av de kortsiktige investeringene var så små at jeg likevel kan ha vært habil. Kortsiktige investeringer, på tross av at de kan være basert på kunnskap, er risikopreget og vil bli oppfattet av mange som spekulative. Derivater og andre finansielle kontrakter kan virke fremmede og vanskelige å forstå for mange. Etter mitt syn vil det derfor, på tross av at beløpene kan være små, ikke være mulig å unngå at slik handel, på grunn av sin karakter, svekker tilliten til ens upartiskhet. Følgelig legger jeg til grunn at jeg ville vært inhabil uavhengig av størrelsen på de kortsiktige investeringene dersom jeg behandlet en konkret sak med tilstrekkelig betydning for det aktuelle selskapet.

Som jeg har vært inne på over, er det ikke holdbart å legge kjøps- og salgstidspunkt til grunn for vurderingen av hvilken tidsperiode man er inhabil ved kortsiktig aksjehandel. Selv om en ikke eier verdipapirer på tidspunktet en sak er til behandling, kan valg av både kjøps- og salgstidspunkt bidra til å svekke tilliten til ens upartiskhet. Det samme kan være tilfellet ved avvik fra et etablert handelsmønster. Det er vanskelig å vurdere hvor stor avstand det må være i tid mellom saksbehandlingen og handelsaktiviteten for å unngå at tilliten til den som skal forberede og treffe en beslutning blir svekket. Også her må det gjøres en konkret vurdering i den enkelte sak. Men jeg legger til grunn at det må være snakk om uker, som et minimum. Dersom det har foregått kortsiktig handel i samme selskap over lengre tid, eventuelt med pauser av varierende varighet, mener jeg at det trekker i retning av større avstand i tid.

Et tema i pressen har vært hvilke opplysninger som er aktuelle for vurderingen av min habilitet. Som en konsekvens av redegjørelsen over, blir nøyaktig klokkeslett for handlene så vel som anskaffelseskostnaden ikke avgjørende for min vurdering av min habilitet enten det er snakk om investeringer med normal tidshorisont eller kortsiktige investeringer.

Komiteen har bedt meg gjøre betraktninger rundt omfanget av min inhabilitet den tiden jeg var statsminister. Det er viktig å skille mellom mulig inhabilitet på grunn av forhold jeg ikke var kjent med, og mulig inhabilitet på grunn av forhold jeg var kjent med.

Jeg orienterte offentligheten den 15. september d.å. om at jeg har vært inhabil i saker behandlet da jeg var statsminister på grunn av min ektefelles aktivitet i finansmarkedene som jeg først da var blitt kjent med. Jeg trakk som et eksempel frem Norsk Hydro, både på grunn av omfanget av handelen knyttet til selskapet og fordi min regjering behandlet konkrete saker med stor betydning for selskapet. Særlig har jeg vist til lovendringen i 2016 (Prop. 96 L (2015–2016)). Av samme grunn var jeg også inhabil da regjeringen behandlet konsesjonssaken til Lyse Kraft DA i 2021.

Jeg har oppfattet det som viktig for komiteen å få flere eksempler på inhabilitet for å illustrere saken. En annen type saker enn de som angår et selskap direkte, som i tilfellet nevnt over, er generelle saker som kan få vesentlig betydning for enkeltelskaper. Et slikt eksempel kan være tiltakspakken for å opprettholde aktiviteten i olje- og gassnæringen og leverandørindustrien våren 2020. Jeg vil ikke utelukke at jeg var inhabil da jeg arbeidet med denne saken, gitt mitt

utgangspunkt om konsekvensene av kortsiktig handel for vurderingen av habilitet. Jeg har da lagt vekt på at tiltakspakken var viktig for selskapene og at det nært i tid fant sted kortsiktig handel knyttet til Equinor, som er den klart største aktøren på sokkelen, og knyttet til Aker BP, som hadde et særlig engasjement i saken. Et lignende eksempel kan være regjeringens arbeid med finansskatten i forslaget til statsbudsjett for 2018. Finansskatten kom til erstatning for merverdiavgift og medførte i dette tilfellet at finansnæringen ble unntatt fra den generelle reduksjonen i selskapsskatt som ble foreslått i budsjettet. Like før regjeringens behandling av disse spørsmålene, ble det foretatt kortsiktige handler i finansielle instrumenter knyttet til DnB.

Som statsminister kom jeg i befatning med en rekke ulike typer saker som kan tenkes å ha betydning for ulike selskaper. Eksempler på dette, utover konsesjoner, lovsaker og skattesaker nevnt over, kan være styreutnevnelser og andre eiersaker, bevilgninger til og utforming av støtteordninger, tildeling av tillatelser, utforming og tildeling av konsesjoner i andre næringer, utforming av auksjoner, tildeling av utvinningsrettigheter og behandling av klagesaker. Listen er ikke uttømmende.

Det er svært vanskelig å gjøre anslag på hvor mange saker jeg kan ha vært inhabil i. Den tidligere regjeringens dokumenter er ikke lenger enkelt tilgjengelig for meg og jeg har ikke lenger bistand fra embetsverket til å vurdere hver enkelt sak konkret slik forvaltningsloven krever. Men selv med slik bistand, og enkel tilgang til dokumentene, ville det vært en nesten uoverkommelig oppgave å vurdere hver enkelt beslutning med sikte på å avklare habiliteten. Det vil ikke være tilstrekkelig å vurdere saker hvor de mange selskapene har vært part. Inhabilitet kan også ha forekommet i saker hvor selskapene ikke er nevnt i saksdokumentene, men hvor det er grunn til å tro at de har sterke interesser av sakens utfall. Av samme grunn er det vanskelig å lage kvalifiserte anslag for omfanget. Jeg må derfor nøye meg med å si, i tråd med hva jeg har gitt uttrykk for tidligere, at det trolig er snakk om en rekke tilfeller. Etter mitt syn er saken uansett alvorlig, uavhengig av hvor mange tilfeller det er snakk om.

Lovavdelingen drøfter i sin uttalelse i saken til Anniken Huitfeldt spørsmålet om hvilken konsekvens inhabilitet har når den som har fattet en beslutning ikke har vært kjent med sin inhabilitet. I den forbindelse redegjør avdelingen for forvaltningsloven § 41 som regulerer når enkeltvedtak er gyldig på tross av at det er begått feil i saksbehandlingen: «Dersom statsråden faktisk ikke var kjent med at ektemannen hadde eierinteresser i et bestemt selskap, vil inhabiliteten ikke kunne ha virket inn på vedtakets innhold. Avgjørelser hun har truffet i saken, eller vært med å tilrettelegge grunnlaget for, vil derfor være gyldige på tross av hennes inhabilitet.» Jeg legger til grunn at det samme er tilfelle i min sak. I saker som har vært behandlet i Stortinget, som lovendringen i 2016, kommer i tillegg at saken ble endelig avgjort i Stortinget. Stortinget har som kjent ingen bestemmelser om habilitet i det hele tatt og vedtakene der er uansett gyldige.

Et annet spørsmål er om jeg kan ha vært inhabil i saker av årsaker som jeg var kjent med. Det har i pressen vært reist spørsmål om jeg, på bakgrunn av informasjonen jeg da hadde, burde meldt meg inhabil i konsesjonssaken til Lyse Kraft DA i 2021 der Norsk Hydro er part. Som nevnt over har det kommet veiledning fra Lovavdelingen i slike spørsmål den siste tiden som gjør det tydelig for meg nå i ettertid at jeg den gang burde ha innhentet råd om min habilitet i denne saken. Men jeg ser også at jeg, for å være på den sikre siden, burde ha bedt om et slikt råd i 2021 uansett ettersom jeg var kjent med at min ektemanns eierpost hadde økt på dette tidspunktet. Jeg kan med det jeg nå vet ikke fullstendig utelukke at rådet ville vært å avstå fra å delta i behandlingen av saken. Til spørsmålet om hvorfor jeg ikke ba om et råd, er det verdt å huske på at lovendringen i 2016, som åpnet for konsesjonen i 2021, ble enstemmig vedtatt i Stortinget. Det

var bred enighet om at lovforslaget min regjering fremmet var en god løsning for industriarbeidsplassene. Da konsesjonssaken kom til behandling i regjeringen i 2021, ble spørsmålet vilkårsrevisjon i forbindelse med konsesjonene reist i et representantforslag i Stortinget. Stortingets vedtak ble fulgt opp i konsesjonssaken, og det gjenstod dermed ikke vanskelige spørsmål i saken. Det prinsipielle var avklart i forbindelse med lovendringen i 2016 og lå dermed til grunn for behandlingen i 2021. Tvil om min habilitet i 2021, basert på den informasjon jeg da hadde, kan imidlertid reise spørsmål om vedtakets gyldighet. Selv om statsråder i egenskap av å være regjeringsmedlemmer på dette tidspunktet var unntatt forvaltningslovens bestemmelser (jf. forvaltningslovens tidligere § 10 annet punktum som nå er opphevet), la regjeringen til grunn for sin praksis at lovens bestemmelser skulle følges. Jf. forvaltningsloven § 41 er et vedtak likevel gyldig når det er grunn til å regne med at feilen ikke kan ha virket bestemmende på vedtakets innhold. I denne saken var det ingen uenighet i regjeringen og vedtaket ble fattet i tråd med tilrådommen fra olje- og energiministeren. Det er ingen grunn til å tro at vedtaket ville vært et annet dersom jeg hadde valgt å fratre. Den eventuelle feilen har dermed ikke virket bestemmende på vedtakets innhold og vedtaket vil derfor uansett fortsatt være gyldig.

Avslutning

Det er mitt ansvar å avklare min egen habilitet. Det inkluderer å ha kjennskap til forhold hos min ektemann som kan ha betydning for min habilitet. Da jeg tiltrådte sørget jeg for at han ble satt grundig inn i de utfordringer hans aktivitet kunne skape og vi hadde en enighet om hvordan han skulle opptre slik at det ville være mulig for meg å avklare min habilitet fortløpende. Frem til nylig så jeg ingen grunn til å mistro de opplysningene jeg fikk av min ektemann. Når det i ettertid viser seg at han likevel har drevet omfattende handel i det skjulte, er det klart for meg at jeg burde ha spurt og gravd mer om dette. Når jeg i ettertid har gått gjennom våre skattemeldinger, ser jeg at skattemeldingen for 2020, som jeg leverte våren 2021, kunne vært en slik anledning til å stille nærmere spørsmål. Det året sjekket jeg imidlertid bare raskt at de opplysningen som skulle være meldt inn for mitt eget skatteoppgjør var meldt inn, før jeg leverte skattemeldingen.

Jeg er svært lei meg for at jeg har behandlet saker som statsminister hvor jeg har vært inhabil. Habilitetsreglene er viktige både for å sikre at de riktige beslutningene blir fattet, men også for at det skal være mulig å ha tillit til at beslutningene blir fattet på riktig grunnlag. Denne saken bidrar til å svekke denne tilliten. Det er derfor alvorlig at jeg, selv om jeg på tidspunktet ikke var klar over dette, har deltatt i behandlingen av saker mens jeg har vært inhabil.

Med vennlig hilsen

Erna Solberg